

Det er lett å knytte begrepet 'normalisering' til noe *konformt* dersom man tar utgangspunkt i en statistisk norm. Det baserer seg ikke på en forståelse av de underliggende forholdene. I skolesammenheng har imidlertid ordet *normal* en annen mulighet: som er en *allmenn* redegjørelse for skolen.

Normalskole brukes synonymt for *lærerskole* i mange land. I Frankrike er *École Normale Supérieure* (ENS) navnet på institusjonen som har utdannet landets fremste filosofer. Noe som kan indikere at filosofer i Frankrike, i noen aspekter, er lærernes lærere. Men skolen består av en større fagkrets.

Normalisering kan generelt ses på som en systematisk tilretteleggelse for at lærere har den nødvendige ballast for å lære av egen praksis. Altså pedagogikk, ikke som et adskilt fag, men som en arbeidskultur som studenter og nyansatte lærer ved å nedsenkes i den. Ikke ulikt Kunsthøgskolen i Oslo.

Det finnes ingen syntese mellom praksis og teori ved KHiO. Kontakten mellom praktiker- og teorimiljøene er løpende, og tidvis tilstedeværende: for eksempel under presentasjoner, utstillinger og forestillinger. Også under skolens årlige forskningsuke som har høye besøkstall innenfra/utenfra.

Praksis og teori inngår slik i en sum, med spesifikke krysningspunkter og arenaer, som inngår i et pågående kategoriseringsarbeid mht. kvaliteter i det som blir vist og diskutert. Allikevel er relasjonen *asymmetrisk*: praktiker-miljøene er autonome *uten* å være uavhengige. Teorimiljøet er *avhengig*.

Relasjonen er *ikke* gjensidig i vanlig forstand. I tillegg har den en egenheter som består i at relasjonen *reverseres* når skolen utvides til å omfatte en større *offentlighet* (som f.eks. skjer hvert år under forsknings-uken/DIKU samlinger). I offentligheten jobber designerne på liknende betingelser.

Dvs. at deres arbeidsbetingelser som formgivere i den visuelle offentligheten likner på teoretikernes arbeidsbetingelser på kunstscolen. Sett som en levende organisme viser skolen seg ved bukninger og folder av den typen som skisseres her. Men i konsulentundersøkelser legges dette helt *flatt*.

Det skilles ikke mellom kunstnere, teoretikere og designere: og det hadde ikke hjulpet om de hadde vært adskilt som *respondent*-grupper i statistiske undersøkelser. Grunnen er bla. at de tre gruppene ved skolen nettopp *ikke* opererer separat, men inngår i det vi kan forstå som et økologisk system.

Altså, at de utgjør deler av en helhet: som nisjer med *spesifikke* og *reversible* avhengighetsforhold og -hierarkier (som er nettopp hva som gjør at de utgjør deler av en helhet). Helheten er slik *ideologisk uten* å inngå i en *politisk* ideologi: den inngår i en praksis basert på noen *ideer* og en *logikk*.

Ideene er skissert *ovenfor*. Logikken kan fremstilles *slik*: $P + Ti = X$. Der P er praksis; T er teori; X er helheten. Når summen også involverer det komplekse tallet *i*, er det for å indikere at praksis og teori aldri er på linje, og inngår i en *vektoriell* sum. Helheten er **X**-faktoren som oppfattes *bruddvis*.

Det betyr at helheten er *spesifikk* mht. *tid* og *sted*—og er tilknyttet *oppgaver* og *anledninger*—som gjør at den *ikke* kan oppfattes og tenkes abstrakt. Det er **X**-faktoren som er gjenstand for det pågående kategoriseringsarbeidet, som nevnt ovenfor. **X**-faktorene utgjør et hovedmateriale for *designerne*.

Helheten (ved KHiO) er altså spesifikk og kan gjøres så *presis* som man vil, eller hva det er behov for: f.eks. i de aspektene som er **a)** *bygd* og **b)** *levd*. Det burde derfor *ikke* være vanskelig å *gjøre rede* for virksomheten. Men så spørs det om tidens krav til *utredninger* som er offentlig passer så godt.

Slik at kritikken av Office-pakken—som føres i denne serien med flyveblader—består ikke i et harselas over elementer som etteraper fortidens *kontoriststyr*, men at den er et barn av en historie der demokratiseringen av matematikk, *v*/statistikk, har luket bort *forståelsen* som underligger tall.